



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Lectuli crucis duritiem (quoad licebit) imitari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Toren. 4. Quæ & similia majori jure ad hominem Christianum in Christi crucifixi complexu atq; osculo morientem transferas; cum scriptum sit: *Spiritus oris nostri Christus Dominus*: cujus nempe in cruce morientis spiritu in nos haulto atque transfuso, debemus dum vivimus spirare; & cum nobis expirandum erit, in ejus osculo moriendo, spiritum nostrum illius spiritui conjunctum, in manus Patris, in Filij cor ac viscera, commendare.

Moriturus igitur Crucifixi os exosculans, dic illi cum B. Stephano: *Domine JESU, suscipe spiritum meum*. Meum suscipe, quo mihi moriar, & vivam in te: tuum infunde, quò tibi vivam, & vivas in me. Atque in hoc itidem crebro exercere, dum sanus es; & inter oscula Crucifixi, velut invicem accepto & reddito spiritu, in Christo spirare, & spirare, expirare disce.

cap: 3. Quibus congruit illa Guilielmi Abbatis meditatio, ita Dominum suum alloquentis: *Qui se dulcius osculantur, mutuos sibi suos spiritus dulcius infundunt, quorum quibusdam odoribus dulce habent perfundi. Accipe tibi, Domine, necesse sive totum spiritum meum, infunde mihi totum tuum*. Quibus ille respexisse videtur ad locum quendam S. Ambrosij libro de Isaac & anima, ubi ita loquitur: *Osculum est enim, quo invicem amantes sibi adherent, & velut gratia interiori suavitate potiuntur. Per hoc osculum adheret anima DEO verbo, per quod sibi transfunditur spiritus osculantis: sicut etiam qui se osculantur, non sunt labiorum pralibatione contenti, sed spiritum suum sibi invicem videntur infundere. Sic tibi.*

§. 3.

Lectuli crucis duritiem (quoad licebit) imitari.

AD extremum juvabit eo in articulo, ad majorem cum Christo moriente similitudinem, quantum morbi fluctus, aliarumve rerum circumstantia permiserit, aut per ma-
jore

jores nostros licuerit; & si non re ipsa, attamen saltem desiderio, lectuli crucis duritiem aliqua ex parte imitari.

Vetus & communis Christianorum mos fuit, ut morituri super terram in cilicio aut cinere deponerentur; sive humilitatis & poenitentiae gratia, sive ex Salvatoris in cruce morientis imitatione.

Ejus rei pauca, de multis, exempla proferamus. Beati Martini notum est, non tantum exemplum, sed & verbum, cum diceret: *Non decere Christianum, nisi in cinere & cilicio mori.* Sanctus quoque Anselmus Cantuariensis Episcopus, morti propinquus, in cinere & cilicio positus est. Idemque legimus de S. Guilielmo Archiepiscopo Bituricensi; SS. Abbatibus Landelino atque Poppone; aliisque; tum apud nostrum Lacerda in Adversarijs; tum apud Joannem Severanum, libro cui titulus: *Pretiosae mortes justorum.* Verum (quod ad majorem lectuli crucis expressionem attinet) S. Hugo Lincolniensis Episcopus, in Ecclesiae pavimento, sacro cinere in crucis formam consperso, moritur. Ludovicus item cognomento Crassus Francorum Rex, sub morte pavementum tapete sterni jussit, & in eo crucis signum ex cinere fieri, super quo jacens moreretur. Atque in Hispania moribus receptum fuisse, ut Ordinis S. Jacobi milites, cum in extremis essent, ex lecto extraherentur, & super cruce ex cinere facta, in pavimento morituri collocarentur, testis est Gabriel Vasquez.

Goguin. lib. 6. hist.

l. 2. d. 162. n. 26.

l. 7. c. 38.

At ne hoc quod principio dixi, solis Religiosis, aut etiam certi Ordinis hominibus proprium, non autem ceteris Christianis commune fuisse existimes; audiantur verba Guilielmi Duranti, qui in suo Rationali, in quo Christianos ritus persequitur, velut rem suo aeo vulgarem, & ab omnibus receptam, ita praecipit: *Quando homo videtur agere in extremis, debet poni ad terram super cineres, vel ad minus super paleas: per quod innuitur, quod cinis est, & in cinerem*

Ssss rever-

revertitur. Et sit hoc exemplo B. Martini. Sed & Petrus Venerabilis, Duranto etiam antiquior, & S. Bernardi æqualis, eum morem, licet Religiosis præsertim usitatum, tamen & cæteris quoque Christianis usurpatum fuisse testatur.

L. 1. mirac: dum de quodam Monacho moribundo ita scribit: *Cômposuit sicut mos est Christianorum, & maximè monachorum, in sacro cilicio ac cinere à fratribus compositus jaceret, atque de-*

ibid: c. 19. nam vocationis sue expectaret, &c. Qui rursus alibi addit in medio Infirmorum domicilio locum quendam extruisse, unius corporis capacem, ad hoc aptatum, ut fratres ibidem in cinere & cilicio compositi, extremum spiritum Deo redderent. Atq; pro variorum Cœnobiorum valetudinarij, hodièq; videmus ejusmodi loculum è marmore, aliquantum à terra extantem, quem suspicari possumus antiquitatis similem aliquem usum habuisse.

Denique, ut nostris propiora tempora attingam; S. Carolo Borromæo, cum sæpè mori in cilicio & cinere optasset, sub mortem cilicium sacro cinere inspersum impositum est; ut vel sic antiquum Christianorum morem, quem etiam in suo Rituali in usum revocare studuerat, imitaretur.

Verùm in his, ut dixi, magna personarum ac rerum discretionem opus est; & plerumque sufficit, ad eam Salvatoris imitationem, piâ animi propensione ac desiderio aspirasse. Quamquam eò quoque valebit hæc consideratio; ut moribundus Christianus, Salvatorem suum in crucis lectulo positum, cumque acerbissimis doloribus, & hos inter, cum siti ardentissima, ob vigiliis & inedia, itinerum labores, & cruciatus, profusionem sanguinis, & exhaustas jam omnium humore venas, ipsaq; adeo cum morte luctantem aspiciens, eâ contemplatione ac dolorum suorum cum ejus doloribus comparatione, soletur durioris strati sitisve diuturni molestias, morbi incommoda, mortisq; instantis angores gaudeatque, vel hac ratione offerri quiddam, quo aliquan-

ex parte imitari possit DEUM suum, in præduro ligno, non jam jacentem, sed clavis confixum trabalibus, inter angorelongè cru delissimos, expirantem.

§. 4.

Ad præsidium Matris DEI eo in articulo studiosius confugere.

Hanc antedictis velut appendicem subnectimus, neque abs re, uti videbitur; verùm id postulante, aut permitte sanè, ipsa argumenti hoc capite propositi ratione.

Ac primùm quidem; Augustissimam DEI Matrem, potens esse in morte præsidium, ejusq; proinde patrocinium ac tutelam, ijs qui se salvos atque securos extremo tempore esse velint, sollicitiùs exquirendam, ac studiosiùs demerendam; constans est sensus SS. Patrum, fidelium usus, & Ecclesiæ traditio. Quod autem (ut præsens locus postulat) id impensius faciendum imitatione Christi significem, quasi ipse quoque Redemptor noster eo in articulo ad materni nominis gratiam confugerit, ejusve apud DEUM merita in causam suam allegaverit; id alienius & duriusculum videri potest.

Neque id sanè hoc ego loco proponerem; nisi ei quidem cogitationi vehementer faventem S. Augustinum, & tantùm non id ipsum apertè profitentem, haberemus. Nam is psalmum exponens octogesium quintum, tum reliqua istius psalmi de Christo intelligit, ut ejus sint voces in tribulatione & passione positi, & Patrem de sua liberatione interpellantis; tum verba illa nominatim ipsi Redemptori eo in articulo attribuit: *Respice in me, & miserere mei: da imperium tuum puero tuo, & salvum fac filium ancilla tue.* Hoc est (ut ibidem ipse exponit, etiam cum S. Ambrosio filium Virginis MARIE. Ita enim ibi loquitur S. Augustinus: *Dominus filius ancilla. Dominus filius ancilla.* Cujus an-

Ps. 85.

L. 2. de fide c. 3.

S s s s z

illa ?